

Sygn. akt II CSK 440/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku C. Z.
przy uczestnictwie M. K. Z.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego
pozostawia do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał potrzebę wykładni art. 43 § 2 k.r.o. to jest przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. dowodząc potrzeby jego interpretacji przez Sąd Najwyższy, w sposób, jak twierdzi, dogłębny i całościowy. W związku z przedstawioną przesłanką zauważa się, że wskazany przez skarżącego przepis był wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013 r. IV CSK 553/12 OSNC-ZD 2014/2/24 i z dnia 19 grudnia 2012 r. II CSK 259/12 OSNC 2013/7-8/92). Jeżeli więc Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyrażał swój pogląd wcześniej, to nie ma uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że istnieje potrzeba kolejnej wykładni, chyba że skarżący, oczekując na tę kolejną wykładnię, wykaże, że dotychczasowa budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów i orzecznictwo to przytoczy. Skarżący tego zaniechał, przy czym z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zdaje się wynikać, że skarżący oczekuje, iż Sąd Najwyższy określi sytuacje faktyczne, w których przepis ten będzie miał zastosowanie. Niezależnie od tego, że stosowanie powołanego przepisu każdorazowo determinowane jest

okolicznościami danej sprawy, uwzględnić należy, że potrzeba wykładni przepisów prawnych (jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania) nie może być rozumiana jako dążenie do zastąpienia klauzul generalnych przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r. I CSK 700/10- niepubl.).

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).